

18.

Byl to jeden z těch dnů v mém životě, na které chci zapomenout.

Vím, je to takové klišé, ale jinak to říct neumím. Ani naše rozchody mě tak netrápily.

Anebo, O. K., mě trápily jinak.

Ani když jsem, mnohem později, s Jakubem otěhotněla, ani když se narodila naše společná dcera a on u toho nebyl, ani tehdy jsem necítila to, co tenkrát odpoledne.

Stud.

Strach.

Bolest.

Nedůvěru.

Lásku.

Strach.

Stud.

Hnus. Ze sebe.

A zase strach.

Jakub neměl můj telefon. Vždycky jsem mu volala ze skrytého čísla. Věděla jsem, že čeká. Že nechápe.

Seděla jsem na balkoně, pode mnou si Lucia hrála s kostkami, bylo krásné počasí a já přes uschlé květiny v květináčích zírala na parkoviš-

tě a nemyslela. Na nic. Jen jsem očima popostrkovala ručičky na hodinách. Aby už byl večer a aby už nečekal. Aby pochopil, že ho na základě stále labilních indicií miluju tolik, že jsem zpanikařila a nejela za ním. Protože když se mi sešpeje další sen o lásce, moje nitro seschne, na tváři se mi vytvoří smutné vrásky a budu zlá, smutná a nehezká žena. Bez naděje.

Tu noc jsem nespala. Převracela jsem se ze strany na stranu, šla jsem se napít vody, potom vyčurat, dívala jsem se na reprízy telenovel, četla jsem nesmysly v časopisech. A pořád jsem na nic nemyslela. Jenom když jsem šla kolem zrcadla, nebylo mi všechno jedno. Výchova mojí mámy je ve mně hluboce zakořeněná. Vždycky mi zdůrazňovala, že mám být čestná. Kašlala jsem na to. Často.

Ale tohle byl Jakub.

Bylo přesně 5.03, když jsem to nevydržela. Seděla jsem opřená o polštář, vzala jsem do ruky telefon a vytukala jeho číslo.

Vzal to.

Hned po prvním zazvonění.

„Muro?“

„Ahoj, holčičko,“ řekl. Nebyl ospalý, jeho hlas zněl potichu a smutně.

„Ještě se mnou mluvíš?“

„Uhm.“

„Já...“

„Kde jsi?“

„Doma.“

„Bál jsem se, že se něco stalo.“

„Já vím.“

Mlčel. Podle zvuků, které jsem slyšela, byl v autě.

„Jsi v autě?“

„Jo.“

„Promiň.“

Povzdechl si. Dlouho jsme byli zticha. V autě mu hrála nějaká instrumentální hudba, a když se ozval, bylo 5.24.

„Dostala jsi strach?“

„Strašný.“

„Asi to chápu.“

„Opravdu?“

„Uhm...“

Nevěděla jsem, co říct.

„Víš,“ ozval se zase on. „Neseme si to s sebou.“

„Co?“

„Všechno.“

Přikyvovala jsem. Bylo to tak pohodlnější.

„Lindo?“

„Jsem tady.“

„Bude fér, když si pohlédneme do očí.“

„Já vím, Jakube.“

„Takže?“

„Hned jak odvezu Lucku do školky.“

„To je?“

„V devět. Kdykoli.“

„Dej mi číslo.“

Zaváhala jsem.

„No tak, už si nehraj,“ vydechl.

VŠECHNO NEBO NIC

Nadiktovala jsem mu svoje číslo. Zavěsil a zavolal zpátky.

„Haló?“ vzala jsem to.

„Ty nejsi lhářka,“ řekl. „Ty se opravdu bojíš.“

19.

Bylo to nervózní setkání. Lidské teplo z písme- nek se nedá jen tak zhmotnit ve fyzické blízkos- ti. A vůbec. Papír, monitor, virtuální prostor sne- sou mnohem víc než oči, uši a všechno kolem.

Stál před domluveným podnikem, byl to malý hotel se zakouřeným barem, na sobě měl oblek, což by se Vandě líbilo, a když jsem k němu po- malu došla, potichu jsem se zeptala:

„Tak ty jsi Muro?“

Přikývl a přeměřil si mě. Bez okolků, bez par- donu. Děkala jsem to taky, chvíli nám to trvalo a on potom řekl:

„Jdeme dovnitř?“

„Takže jsem prošla?“ zvolila jsem drzý tón a nepohnula se z místa.

„Nebuď hustá, holčičko,“ otočil se směrem do- vnitř a nepodíval se, jestli jdu za ním.

Šla jsem.

Hezky voněl. Ne voňavkou. Sebou. Super, ne- budu sedět s Hugem Bossem, ale s Jakubem.

S člověkem Jakubem.

A potom to plynulo. Hodinu, dvě, tři...

„Máš oči jako lev, Lindo,“ řekl mi ten den asi stokrát a já natahovala žvýkačku, protože to

byla jediná berlička, kterou jsem s sebou měla.
„Já věděl, že budeš mít oči, jaké nemá žádná žena na světě.“

Pokrčila jsem rameny.

„Nekrč rameny,“ vypil bůhvíkolikátý koňak a pohybem ruky si objednal další.

„Budu si dělat, co chci.“

„Dokdy?“

„To záleží na mně.“

„Kurva, ty jsi drzá.“

„Kurva je oslovení nebo citoslovce?“

Usmál se. Odzbrojujícně.

„Citoslovce.“

V tom podniku hrálo rádio. Nahlas jako v každém „selském“ podniku, takže jsem zachytila reklamu na svůj antikvariát. Vždycky jsme si platili reklamu, když jsem se vrátila z Londýna s originály.

„Proč se směješ?“ pohlédl na mě tázavě, když jsem vyprskla minerálku.

Mávla jsem rukou.

„No tak,“ usmál se.

Ukázala jsem směrem k reproduktorům.

„Ta reklama.“

„Kde?“ ohlédl se.

„V rádiu.“

„Co je s ní?“

„Byla na můj obchod.“

Zadíval se na mě.

„Máš obchod?“

Přikývla jsem.

„Prodáváš oblečení?“

„Ne.“

„A co?“

„Staré knihy.“

Viděla jsem, že naprázdno polkl. Sbírala jsem další body.

„Antikvariát?“

„V centru. Vedle kavárny *U Filipa*.“

„Chodím tam,“ pronesl šokovaně.

„Všichni chytrí lidé tam chodí.“

„Byl jsem tam předevčírem.“

„Byla jsem v Londýně.“

„Odtud jsem s tebou chatoval!“

Zasmáli jsme se. A potom jsme zmlkli, protože zmínka o internetu nám připomněla to, co bylo najednou trochu nepříjemné, protože jsme si hleděli do očí a nebylo možné se schovat za duchaplné odpovědi v počítači.

„Ty si pořád hraješ, že?“ vzal do ruky sklenku s koňakem.

„Nehraju si.“

Jakub vytáhl z náprsní kapsy obleku květ žluté růže.

„Co je to?“

„Měl jsem jich pro tebe plný kýbl.“

„Plný kýbl?“

„Ano. Včera.“

Mlčela jsem.

„Když jsi nešla, odsekával jsem jim květy. Hezky pomalu a postupně.“

Nic jsem neřekla.

Potom vytáhl malé plyšové kuřátko.

„Pro Lucii.“

Naprázdnou jsem polkla.

„Vem jí to,“ posunul hračku směrem ke mně a věnoval mi tvrdý pohled.

„Už jsem se omluvila,“ hlesla jsem.

Přikývl.

Hleděl mi do těch lvích očí, hledal v nich pravdu a já kouřila, zpřímá mu pohled opětovala, čas běžel, bylo mi hrozně fajn a potom zase nebylo a pak mi zazvonil telefon.

Vanda.

„Kde jsi, kočko?“ zeptala se.

„Jsem s Jakubem v hotelu u jezera.“

Zarazilo ji to, ale Vanda se rychle přizpůsobovala novinkám.

„V pokojíčku?“

Jakub labužnický potahoval z cigarety a hleděl mi přes oči až do ledví.

„Ne, zlato, to nehrozí,“ řekla jsem s nervózním smíchem.

„Je to vyrážková obluda, že?“

„Vůbec ne.“

„Takže fešák?“

„Uhm.“

„Jaké má na sobě barvy?“

„Černá, bílá.“

„Komplikovaný.“

„Protože já nejsem.“

„Má pásek?“

„Ano.“

„Nechce se vázat.“

„Ale hovno, spadly by mu gatě.“

„Můj typ, či tvůj typ?“

„Vandi, sedí proti mně a slyší každé moje slovo.“
Jakub se zasmál. Upřímně.

„Ježíšikriste, dobře, tak mi potom zavolej,“ zavěsila.

Neptal se, kdo to byl. Pochopil, a to jsem na něm milovala.

„Pojďme nahoru do pokoje,“ navrhl najednou.
Vyprskla jsem smíchy. Upřímně.

„Chci se s tebou milovat,“ zůstal vážný a já opáčila:

„Trochu ses spletl, Murko.“

Při slově Murko jsme oba uhnuli pohledem, a když jsme se vrátili do stavu klidu, řekl mi, abych už nenosila kapsáče. Že jsem na ně stará...

Z toho baru jsme odcházeli těsně před čtvrtou, a to jenom proto, že jsem musela jít pro Lucku do školky. Jakub si vzal taxík, protože koňaky mu nedovolily řídit, a já věděla, že i když jsme se na rozloučenou nepolíbili, do dvou hodin vyťuká moje číslo.